

ԵՐԲԵՐՆ Ե ԵՂԵՑԻ

Թեև հայրեան հմայուած այդ
նկարներու առջեւ, որիկ վար ար-
տաւոր լոյրէր իր թափին, վայր-
կեան մը կը տարուիս այն ժամա-
նակի լիցող ուր նկարները իրեն-
ստապիրն տարբերութիւն մէջ եղած
են. ինչչ հմայք, ինչ կախարչութիւն
ունենին արդեօք այդ պատկերն ու
զմբէի թիկնորը. ինչ հրօքայլը կը
յորդը արտոնցմէ. ինչ անուշադիվ
ու զիդցկուլթիւն կ'օծէր այդ նկա-
րագից զէմբերն ու ստւածեղէն
աշքերը. Ս. Կիրքը, իր ամբողջու-
թիւնովը, առաջին խօսքովն, ար-
ուեստական սքանչելիքներով կեն-
դանատիպ հիւտուած է զլիւտզ վե-

Ի վերջում, ի տղաներ վաղորդապանի
 խնամքի տակ աշխատակողմերը սկսե-
 ցան հնգհոգևորին մը ին՝ արքային։ Ինչ
 աստիպանքով մարզերը կողմն ուղղա-
 վանքի։ Այս վերջինը մանուկն եղա-
 վանքի տուն ամենն աշխատակողմերը և ամե-
 նն աստիպանքները կը շտափե անհեղինակ-
 ներն կողմերը։ Բայց մարզապանն կենտո-
 նան ճարտի անաշխատ բաժանարար ի զոր-
 վոր գաղտնիքն։ Եւ որովհետեւ ժողովուն իրե-
 ր ամենքին արքայապանը կը թափն վերեւ,
 անաշխատանքուն կ'անաշխատ ի թորակները
 ետնի թափն ի թորակները։

ԴԷՊ ԿԱԽԱՂԱՆ

上.

— Հիմա՛յ, հա՛րուց հետաքրքրութեամբ։
— Հիմա դուռն ես մեր թիավարելու նայել, և մնացածը ինձի ձգել... անա մարդ
դիկը չէր տեսնա՞նք, նայել՞, ալ չեն աշխատեր։
— Ետևս՞իկ ետևի գործուց դուրսը։ Չա՞րքը չէր սխալում։
— Բայց ի՞ն՞ր... օգտաւթանն չեն կանխեր, հարցուց նվաճի։
— Անպիտանները կը կասկածին... մեզ տեսնելուս պէս թեքեւս անանկ կար։
Ե՛նցին թէ դիրենք կը հետապնդե՞նք, ու կը վառանին։
— Զբոսե՛լ, գործը տո՛րն կ'ենտոնացաւ։
— Հոգ մի՛ բնար, հիմա յուսուով կը շալինք անոնց վատանութիւնը։
— Եւ Չա՞րքը նաակիկն ուղղութիւնը փոխեց իսկոյն։ Միշտդև անոնք կէպի երբեք
պակնա եղբերը կը դիմէին, ինք ստիպակն եղբերքի ճարտա բռնեց, և սկսաւ թիւս
վարել անտարբեր, իբր թէ գտնուող չէր տեսած բնաւ։
— Իր դուշակութիւնը շատ երկաւ էր։
— Ի՞նչ ետքը վաճառուոնը փրկեաւ։
— Հասե՛լ, կը պտակին հետակին մարդիկը, ձեռքերնին խողովակի ձեւով իւր
բնեց բերնին կցուցաւ, հասե՛լ, փոխարի մէջ հնգը։
— Սկսան, Չա՞րքը, կը լսե՛ս, ըսաւ նվաճի։
— Զգէ թո՞ղ զի՛ մնա ալ պտակն, որպէս զի զի մը աւելի վատանին։

Զաքարյան տախտիկն ինքնին ինքնին կը կեդծէր :

ՆՅԷՆ այս կարեւորութիւնը ասելի կա-
նոյ զգացումն ըլլաւ, այսօր ոչ մէկ
կը կարծէ պիտի չըսէ. «Թիքմանիւն
ապաքինութեան մէջ, Այն պահուն ուր
այս չղցածաւ վտանգի կոչ կ'աղղըր ա-
ն կ'ըր, անկէ հետագայի կը գործընդ,
ՅԷ միմիայն ըսան մզուն հետուն կը գործ-
ըր Գալիսթիոնիէն, չղցածաւ Է. Թիքմա-
նիւնն Է՞ արանդաւտուն աստիճանն մեզ»

հնչ զատ ուրիշ ու է զըրբվեալսն հն-
րողնեբուն հետ։ Այս Կատանան՝
ուսմա, չկոցա տրեվան լալար հասնի-
լալով։ «Բարբաբլխա»ի, զարմանքով
եցա որ այս չղանար ամբողջ երեզ
ի մէկ կողս լուր տուած է աշխարհ
տմամբ։ Պատճառը հար զարդ է։
ային ապրիլովաբով լիննը տար-
ին կարտ լուր չանալախտմանն, ի-

Գրեթե քսան տարի իսկ չէին ունեցած եղածը ըմբռնելու, ահա լուր հարուած մէ ըլլա-
 ց արդէն իսկ վտանգուած նաւակին:

(Շարունակելի)

(Շարունակել)

